

Čtvrtletník

Jablíčko

časopis Sociálních služeb HB

2/2015 ročník 5.

číslo 18

www.ssmhb.cz

strana 4

Pozdrav Imricha Gablecha

strana 8

Hurá na výlet do Pavlova!

strana 11

Novinky z Domovinky

Zahradní slavnost odstartovala léto

S blížícím se létem jsme chtěli našim klientům ještě více zpříjemnit den a proto jsme v červnu uspořádali zahradní slavnost. Pozvání přijal i muzikant pan Matura, známý z televize Šlágr. K ještě lepší atmosféře přispělo grilování masa a špekáčků. Celá tato

akce probíhala před naším domovem, naštěstí se i počasí umoudřilo a proto se celé odpoledne rozléhala hudba i vůně grilování po okolí domova. Klienti si mohli zvolit písničky, které mají rádi, vybrat si z občerstvení a společně posedět a popovídat s ostatními klienty. V

závěru jsme ještě popřáli oslavencům, kteří v červnu oslavili narozeniny a rozdali malé dárečky. Až v pozdních odpoledních hodinách jsme akci ukončili a klienti se pomalu odebírali do svých pokojů příjemně nalaďeni.

Zdeňka Lehmannová

Úvodník ředitelky

Vážení a milí čtenáři, v těchto letních dnech vychází druhé letošní číslo našeho časopisu Jablíčko. Ráda bych Vás seznámila s odlehčovací pobytovou službou, která v těchto měsících je hojně využívána rodinami, které pečují o své blízké. Službu využívají rodiny v době dovolených či z jiných důvodů, kdy se

nemohou o své blízké starat. Cílovou skupinou odlehčovací pobytové služby jsou osoby od 65 let věku a osoby s tělesným postižením od 19 let věku, trvale žijící především v regionu Havlíčkův Brod, které mají sníženou schopnost se o sebe postarat při běžných sebeobslužných činnostech v domácích podmínkách bez pomoci druhé osoby a nepotřebují zdravotnickou péči poskytovanou ve zdravotnickém zařízení. Kapacita služby je 5 lůžek v jedno nebo dvoulůžkových pokojích s vlastní koupelnou a WC. Odlehčovací po-

bytová služba může být poskytována po dobu několika dnů nebo až po dobu trvání 3 měsíců nepřetržitě a v případě volné kapacity služby ji lze na žádost uživatele prodloužit. V průběhu jednoho roku (tj. ve 12-ti po sobě jdoucích měsících) může být služba poskytována opakovaně maximálně na dobu 190 dnů celkem.

Služba je poskytována v Domově pro seniory Reynkova, budova je bezbariérová, je vybavena kuchyní, jídelnou, prádelnou, zázemím pro rehabilitaci. Každé ze tří obytných podlaží je vybaveno centrální

koupelnou, kuchyňkou a klubovnou. V přízemí sídlí recepce, vedení organizace, kanceláře sociálních pracovníků, terapeutické dílny, kaple, zasedací místnost, hostinský pokoj, bufet, kadeřnictví a pedikúra. Odlehčovací pobytovou službu poskytujeme na základě písemného smluvního vztahu mezi poskytovatelem a uživatelem. Pokud byste se rádi dozvěděli něco více o této sociální službě. Kontaktujte sociální pracovníky na telefonu 724 101 179. Přeji Vám všem hezké léto.

Magdalena Kufrová

BLAHOPŘEJEME!

V uplynulých měsících oslavili narozeniny:

DUBEN

Buchalová Vlasta
Fousková Olga
Pelikánová Jiřina
Stejskalová Pavlína
Zpěváková Helena
Fišerová Jitka
Balounová Blažena
Vaněk Jaroslav, Mgr.
Petrlová Marie
Urbanová Anděla
Musilová Marie

Domovinka:

Beránková Milena
Králová Marie
Nezbedová Zdeňka
Pešoutová Drahomíra

KVĚTEN

Holíková Věra
Dočkalová Marie
Běhuncíková Pavla
Myšíčková Miroslava
Zadinová Anna
Tůmová Marie
Dvořáková Věra
Štětina Vladimír
Pletková Hana
Šanderová Irenka
Neufus Václav

Domovinka:

Paušima Stanislav
Zachariáš Ladislav
Niklová Věra

ČERVEN

Felix Miloslav
Horníčková Anna
Čiháková Jaroslava
Endrlová Zdeňka
Čechová Anna
Švecová Zdenka
Hošek Jindřich
Nedělka Ladislav
Čiháková Jana
Zimmermannová Marie
Merclová Ilona
Jaroš Jan
Koukolová Věra
Crhánová Božena
Lančaričová Zdeňka
Pavlas Jaroslav

Domovinka:

Crhánová Božena
Kruntorádová Liduška
Rybenská Zdenka
Zástěrová Milada

Petrkovské poděkování

V minulém čísle Jablíčka jsem zmínil trojici osobností, které svůj život zasvětily sportu a tělovýchově – Josefa Tůmu, Ervína Bacíka a Jaroslavu Kohoutovou – osobnosti, jež si bezesporu velmi zasloužily poděkování ve formě mimořádné výroční ceny města za své celoživotní úsilí, nadšení a výsledky. Článek jsem tehdy uvedl větou: „Na poděkování nikdy není pozdě.....“

Jedné dvojici oceněných jsme už poděkování spolu s předáním ceny tlumočit nemohli. Přišli si pro ni v zastoupení, neboť jim byla udělena in memoriam. Bratři Daniel a Jiří Reynkovi byli součástí kulturního podhoubí našeho města a regionu po dlouhá léta. Ani dlouhá léta však nejsou nekonečná....

Mou paměť se honí střípky, drobné snímky času jako fotografické pozitivy naskládané na sebe rukou Daníkovou a vytvářející klidný, barevný, zasněný obraz plný teplých barev a úcty k obyčejné přírodní kráse kolem nás. Střípky jako úryvky veršů, znějících nehučně z dáli zapadlých časů, překládajících francouzská slůvka přes sebe rukou Jirkovou a vytvářejících zvukomalebné obrazy plné lásky k rodným jazykům, k rodným hroudám.

Žili v petrkovském zámku, dva obyčejně neobyčejní a neobyčejně obyčejní staří mladenci, konající pravidelné čtvrtetní výlety do Brodu s nákupní taškou, dva kocouři, obklopení tuctem přítulných koček všech barev, kteří jeden bez druhého neudělali krok a jak společně žili, tak společně, dvaadvacet loňských podzimních dní po sobě odešli, v tichosti a poklidu, jak bylo jejich

naturelu blízké. Daník zanechal syna a dceru, pokračovatele rodu. Vybavuji si obraz jejich tatínka Bohuslava na stěně hostinského pokoje, staré svazky v knihovně, útěšné grafiky tatínkovy, které jsem měl odmala na očích, nesignované tisky, vytlačené Daníkem z tatínkových desek; billboardy u silnic tak nepodobné uzavřenému naturelu básníkovu, jež lze přesto nahlížet pozitivně jako pozdní satisfakci za léta autorské publikační nesvobody; přesto léta prodchnutá vnitřní tvůrčí svobodou, z níž se jako sotva viditelné pramínky vylévaly drobné, jemnoulinké obrazy venkovského světa v jeho jednoduché kráse kokrhajícího kohouta, šípku u cesty, schoulené kočky, pasoucí se kozy, mlžného oparu; spolu s obrazy biblickými, hluboce věřícími a uvěřitelnými - křížky,

„Na poděkování nikdy není pozdě...“

muka, piety a kalvárie, souznějící s duší katolického básníka, nepřipraveného humpoláckým pochodovým krokem budovat světlý zítřek. To byly kořeny, z nichž Daník a Jiří vyrostli, sajíc maminčino mléko grenobelské, svobodou galského městského kohouta pokřtěni, přesto pokorně nesoucí břímě rodové tradice určující jim k životu petrkovské venkovské sídlo, prosté a neútně útulné, domácké, jejich, jež často žilo poutním návštěvním ruchem přátel přijíždějících zblízka i zdaleka, přátel uměleckých, literárních, významných i bezejmených. Nikdy nebyli sami, byť to možná pro někoho zvenku mohlo tak působit, dvě doplňu-

jící se duše na samotě na vršku uprostřed naší krajiny.

Když jsem naposledy stoupal po širokém schodišti do patra petrkovského zámku loni v říjnu, cítil jsem, že se vracím na místo důvěrně známé, kde se zastavil čas, kde zůstalo vše tak, jak bylo dlouhé roky, s křížkem na zdi v ohybu schodiště, prošlapané dřevěné desky pod nohama, nezaměnitelná vůně venkovského sídla prodchnutá člověčinou i kočičinou, a přesto jsem věděl, že končí něco, co se nemůže, nebude nikdy opakovat – a litoval jsem, tak jak se to nám smrtelníkům žijícím v ruchu a shonu moderního světa často, přechasto stává, všech chviliek, které jsem si neudělal, abych dříve zašel na kus řeči, přinesl buchtu a novinky ze světa, jež Daník i Jiří stále vnímali, nijak neodtržení od reality moderna; všech chviliek, které už nevrátíme, byť bychom sebevíc chtěli.

Koláže fotografických vzpomínek zůstanou, jemná slova naskládaná do výpravných knih zůstanou – jen Daník a Jiří Reynkovi nám budou chybět – na věky věků, ámen...

Tomáš Hermann

Úvodník osobnosti

Zdravím všechny z domova pro seniory a přeji hodně zdraví a radosti ze života. Narodil jsem se 4. 11. 1915 v Hrachovišti v okrese Nové Mesto nad Váhom, jsem Slovák. Moji rodiče byli malozemědělci, ale většinu pozemků měli jenom v nájmu. Bylo nás sedm dětí, dvě děvčata a pět kluků. Chodil jsem do obecné školy až do 14 let a potom na gymnázium - neměli jsme peníze, proto tak pozdě. Rodina ze mě chtěla mít kněze, ale mně se začaly zapalovat lýtka, a to bych nebyl dobrý kněz. Tak jsem šel k letectvu. Tam jsem sloužil až do 2. 2. 1949. Se sedmi ka-

marády jsem letěl do Polska i s ozbrojenými letadly a chtěli jsme odejít do Francie. Ale Poláci nás přesvědčili, že oni budou bojovat dřív než Francie a tak jsme podepsali smlouvu, že zůstaneme u nich. Měli jsme se tam moc dobře až do posledního srpnového týdne, kdy Hitler začal veřejně vyhrožovat, že Polsko musí uvolnit cestu sovětskému svazu.

A 2. 9. 1939 Hitler skutečně napadl letecky naše letiště a celé Polsko bombardovali a lidé ze strachu utíkali, vlakem, pěšky, silnice byli ucpané, takže se armáda nemohla pohybovat a do 14 dnů bylo prakticky Polsko vyřízeno. My letci jsme ustupovali na východ a poslední příkaz byl připravit si letouny a přistát v Rumunsku. Jenomže pan kapitán byl Polák a dal rozkaz přistát na ukrajinském území, což bylo poslední polské území. Tam jsme přistáli a šli jsme do statku, aby nám dali něco k jídlu, ale Ukrajinci nás odmítli. A jak jsme šli od toho sedláctví k letadlům, byla mlha, vpadli jsme mezi čtyři tanky. To už Rusáci na nás čekali a zařvali „Ruky vier!“ (Ruce vzhůru, odhod' zbraň).

Tak jsem ruku pomalu vysouval z kapsy, zbraň pustil na zem. Pak nás obrali o všechno, co se jim líbilo. Poté nás posadili na tanky a odvezli do městečka, kde se nás letců sešlo celkem 18. Třetí den nám dovolili složit se na bochánek chleba, ten se rozdělil. Pak nás vyhnali do sokolovny, tam jsme přenocovali, ale pak někdo hodil granát v místnosti, to byla paseka. Poté nás vzali na nádraží, tam nás 50 mužů dali do jednoho malého vagonu a jeli jsme až do moravské oblasti, kde nás rozdělili na brigády - jeden velitel zodpovídal za 20 lidí. Ráno v 6 hodin nástup a šli jsme dobývat do dolů mangan. Zanedlouho přišly vánoce a jelikož Poláci byli velice katolický národ, odmítli jít do práce a proto nás vyhnali na nádvoří. Odpočítali 161 z nás a odvezli na konec města. Tam udělali koncentrák a z okrajových prken dali dohromady palandy, to bylo jako lože. Tam jsme byli až do května. Pak nás naložili a jeli jsme 14 dnů vlakem bez zastávky bez jídla a bez vody, u řeky

Pokračování na str. 5.

jsme vystoupili a tam jsme pluli po vodě až do svobodné republiky Komy. Když Němci napadli sovětský svaz, tak polská vláda utečnická se dohodla s Moskvou o repatriaci a ohlásili, ať se letci hlásí, brali jich jenom 200 a já byl 199. Takže jsem měl opět kliku. Naložili nás na loď, kterou doprovázelo 32 bitevních lodí. Přistáli jsme potom 13. 10. ve Skotsku. Tam jsem hlásil, že jsem Čechoslovák a že chci k československým jednotkám. V Anglii jsem strávil 3,5 roku. Pak mě chtěli propustit do civilu, což jsem nechtěl, protože jsem tady neměl živitele, kteří by se o mě starali a nic kromě létání

neumím. Tak mě tam nechali a udělali ze mne dispečera až do konce války. Válka skončila a já jsem byl vyslán do Prahy do Ruzyně, abych tam připravil leteckou kontrolu. Poté se začali vracet naši. Zanedlouho jsem se přestěhoval do Havlíčkova Brodu, kde jsem se oženil. Mám 2 syny a 6 vnoučat. Byl jsem velitelem zdejšího letiště, ale 2. 1949 nás všechny západáky vyházeli. Dělal jsem také ve stavebnictví, v pilníkárně - v účtárně, pak jsem tam dělal manuální práci a potom jsem nastoupil do Rica, kde jsem pracoval jako hlavní skladník. Tam jsem zůstal až do důchodu.

Imrich Gablech

Prezident Slovenskej republiky propúča Imrichu Gablechovi Rád slovenského dvojkríža.

Poučila nás válka?

V květnu letošního roku jsme si připomněli sedmdesáté výročí od konce druhé světové války. Podle historiků nejkrutější v dějinách. Spočítali, kolik vojáků zaplatilo životem za nesmyslné vraždění. Vždycky věřím tomu, co je psáno, ale v tomto případě mám pochyby. Nikdo přece není schopen úplně přesně spočítat, kolik mrtvých bylo doopravdy. Byli mrtví na bojištích. Ale nikdo by nedokázal spočítat, kolik matek marně čekalo na návrat syna, ženy, které se nedočkaly svých mužů, sirotků, které neměl kdo uvést do života a pomoci jim, když tatů nejvíce potřebovali. Těch všech bylo daleko víc než zabitých v boji. Vždyť i to byly zmařené životy. My jsme se našeho tatínka dočkaly, díky Bohu. I když se vrátil jako invalida, byl jeden z mála. Hrůzné vyhlazovací tábory pro Židy, lidé jako my, přesto na to mnozí dokázali ze

strachu nebo z nenávisti zapomenout. Pak to byly Gulagy, kde sice nebyly spalovací pece, ale pomalá a krutá smrt byla na denním pořádku i bez plynových komor. Bombardování. Nesmyslné ničení životů a hodnot.

Letos v různých zemích probíhaly vzpomínkové akce různě. Kladení věnců k památníkům padlých, proslovy státníků a slova, že války opravdu nejsou dobrým řešením. Nemám možnost vidět vše, jenom to, co mi nabídne televize a mimo jiné jsem viděla i oslavu vítězství u našeho velkého východního souseda. Zamrazilo mě, když místo Picasových Holubic míru jsem viděla obrovské lafety dalekonosných děl, nosiče raket a rakety samotné, ohromné, dokonale vymyšlený vojenský arzenál, který je schopen povraždit daleko víc lidí za co nejkratší dobu. Pak už jsem se

raději nedívala, nevím tedy, zda tam byly i automaty či kulomety, ale na tom už nezáleží. Když to, co ukazují, je tak dokonalé, nic dalšího není třeba. Viděli jsme velikost a sílu. Ale už kdysi dávno malý David přemohl velkého silného Goliáše jediným kamenem.

Neměli bychom zapomínat, že hnacím motorem válek nejsou žádné vyšší ideály. Je to jenom touha po moci, po penězích a přitom nezáleží na jednotlivcích, kteří žijí své životy se svými blízkými. Neustále se hovoří o penězích, jak je všechno drahé, na co státy mají a na co nemají prostředky. Ne války, ale mír je zadarmo.

Až Bůh spočítá mé dny, ráda bych odcházela s vědomím, že moje děti ani děti jejich dětí nezažijí válku. Byla by ještě ničivější než ta, jakou jsme zažili my.

Irena Trnková

Vzpomínka

Dne 18. dubna 2015 nás opustila paní Marie Rohlíková, která byla u zrodu našeho časopisu Jablíčko. Rádi bychom na ni vzpomněli tak, jak stále zůstává v našich myšlenkách.

Rádi bychom tímto krátce zavzpomínaly na bývalou členku redakce časopisu Jablíčko. Paní Rohlíková byla vždy akční, ráda se zapojovala do nových aktivit, měla spoustu nápadů a přispěla velkou měrou do chodu časopisu. Jsme rádi, že jsme ji mohli poznat a je nám líto, že již není mezi námi.

S úctou Zdeňka Lehmannová a Petra Plodíková

Procházím domovem okolo pokoje, kde paní Rohlíková bydlela. Vzpomínám na člověka, který měl na věci v domově i mimo něj svůj názor. Poslouchala jsem její myšlenky a uvědomovala jsem si, že její názory posouvají služby v domově pro seniory dopředu. Mluvila o tématech, které řeší mnoho lidí v domově, a nebála se je říkat nahlas. Vždy mě vedly k zamyšlení a hledala jsem možnosti, jak je zrealizovat, popřípadě napravit. Její humor, přehled a pohled na svět byl nezapomenutelný.

Magdalena Kufrová

I když jsme se mnohdy názorově neshodli a nepatřil jsem asi k jejím oblíbencům, musím přiznat, že to byla osobnost. Oceňoval jsem na ní její nezlomnou agilnost, snahu stále něco řešit, něco nového poznávat. Dovedla vzplanout „svatým“ hněvem (Do konce života s vámi, s ním, s ní... nepromluvíme.), ale uměla, věřím, na své hněvy i brzy zapomenout. Byla zkrátka nepřehlédnutelná. Je mi líto, že zlá nemoc ukončila předčasně její život a přiznám se, že mi její připomínky někdy i chybí.

Jaroslav Vaněk

Když před léty paní Rohlíková měla přijet bydlet k nám do domova pro seniory přivedla ji naši společná známá ke mně na pokoj. Paní se jen rozhlédla, na něco se poptala a chvátala za svým dědečkem, který na ní čekal v autě. Zkrátka zde bydleli oba. Když dědeček odešel do dědečkovského nebe, nesla to velice těžce. Chvátala za ním. Škoda. Už si nikdy v Jablíčku nepřečteme, co ještě chtěla napsat.

Irena Trnková

Prvně jsem se setkala s Marií Rohlíkovou na kurzu Žurnalistiky na podzim roku 2010. Po jeho ukončení jsme uvažovali, jak získané vědomosti uplatnit v praxi. Pro náš věk a nemoci bylo těžké si představit naši účast například v terénu. Padl návrh na založení časopisu. Po diskuzi v naší redakci jsme přijali pojmenování Jablíčko, které zdůvodnila Mařenka, že je to v naší zemi nejrozšířenější ovoce s krásným vybarvením. Mařenka byla po celá léta pilná autorka. Psala hlavně články ze svého života, v kterých se odrážela i politická situace té doby. Na dotaz, proč píše do Jablíčka, cituji její slova: "Protože jsem sama, nemám si s kým povídat, tak píši a píši a vypravuji to ostatním." A vzkaz čtenářům: "Je dobré si za život splnit něco ze svých snů a přání, mě se to podařilo, přeji to i Vám." To jsou její poslední slova, než nás navždy opustila. Budem na ni stále vzpomínat.

Věra Niklová

Vždy s dobrou náladou a úsměvem na rtech, jasnými názory, za kterými si tvrdě stála a také touhou objevovat - a to i moderní technologie. Přesně taková byla paní Marie Rohlíková. A tak tedy není divu, že když jsem na podzim roku 2010 začal v domově pro seniory vyučovat kurz Žurnalistika pro seniory, byla jednou z prvních účastníků. O pár měsíců později byla hlavní iniciátorkou založení časopisu v domově a pokud si pamatuji dobře, z jejích úst poprvé vyšel název Jablíčko...

Pro redakci časopisu Jablíčko je její odchod citelnou ztrátou, nicméně věřím a jsem přesvědčen, že celá redakce bude i nadále o "její" dítko s láskou a pílí jí vlastní pečovat. Přiznávám ovšem, že její názory, elán, ale i kritiky nám všem budou chybět.

Ondřej Rázl

Nové posily časopisu Jablíčko

Vážení čtenáři, řady autorů časopisu Jablíčko se v uplynulých měsících rozšířily. Jsme moc rádi, že Vám na následujících řádcích můžeme představit naše nové kolegy.

Ludmila Prchalová

Věk: 80

Místo narození: Radostovice

Původní povolání: prodavačka smíšeného zboží

Záliby: recitace, zpívání, kultura

Proč píše do Jablíčka: Paní ředitelka mě o to požádala, protože ví, že ráda recituji a jsem společenská.

Vzkaz čtenářům: Buďte zdraví a radujte se ze života!

PhDr. Pavel Zedník

Věk: 87

Místo narození: Česká Skalice

Původní povolání: středoškolský učitel

Záliby: literatura, divadlo, kultura, fotbal

Proč píše do Jablíčka: Protože se mi to líbí a potřebuju se nějak zaměstnat.

Vzkaz čtenářům: Aby četli Jablíčko, protože je to zábavné a poučné čtení.

Odešel Pan hokejista

V dubnu 2015 zemřel jeden z nejlepších českých hokejistů 60. a 70. let dvacátého století Jaroslav Holík.

Narodil se 3. 8. 1942 v Havlíčkově Brodě. S hokejem začínal

Foto: FVA Libor Blažek

v H. Brodě, ale největší část své aktivní hokejové činnosti strávil v Dukle Jihlava (1961 - 1979). Je sedminásobným mistrem Československa (1967 – 1972, 1974), 142krát reprezentoval naši republiku, zúčastnil se 7 mistrovství světa a olympijských her 1972. Je mistrem světa z r. 1972 v Praze a držitelem bronzové medaile z OH 1972 (Sapporo), na mistrovstvích světa 1965, 1966 a 1971 získal stříbrné medaile a na MS 1959, 1970 a 1973 bronzové. Byl vynikajícím středním úročníkem, dravým, ale tvořivým hráčem a velkým bojovníkem. Po skončení aktivní hokejové činnosti působil jako trenér v Dukle Jihlava a několik měsíců v Tesle Pardubice. Byl rovněž trenérem národního hokejového mužstva do 20 let, které pod jeho vedením získalo 2 tituly mistrů světa. Jeden z účastníků na něho poz-

ději vzpomínal: Byl to zemitý trenér, který nás dokázal poblíznit tak, že jsme hráli jako v transu. Pokud hrál ještě v Havl. Brodě a my bydleli v centru města, odkud to bylo kousek na stadion, chodíval jsem pravidelně na jeho zápasy. Byl jsem i na tom památném nešťastném utkání s Mladou Boleslaví, kde 4000 brodských fanoušků čekalo vítězství a postup do nejvyšší soutěže. Znal jsem ho i jako žáka gymnázia. Byl velmi otevřený a říkal vždy otevřeně to, co si myslel. Tím se někdy dostával do konfliktů. Ale to nic nemění na tom, že to byl vynikající hráč a velký bojovník. Stejně jako proti hokejovým soupeřům bojoval srdnatě i se svou nemocí. (V závěru života přišel o nohu.) V tomto posledním boji bohužel podlehl, soupeř byl nad jeho síly.

Jaroslav Vaněk

Hurá na výlet do Pavlova!

Společně s organizátory a účastníky Domu s pečovatelskou službou v Havlíčkově Brodě a s klienty z Denního stacionáře pro seniory tamtéž. Výlet se konal v pátek 24. 4. odpoledne. Obec Pavlov patří do okresu Ledec nad Sázavou. Je tam stanice známá tím, že léčí nemocná zvířata všeho druhu. Pokud je zranění vážné, že již postižení nedovoluje nemocnému vrátit se zpět do přírody, zůstává v péči Stanice ochrany fauny, která byla založena už v roce 1989.

Měli jsme krásné počasí a projížděli jsme nádhernou krajinou, kde se jaro otevíralo v plné své kouzelné atmosféře.

Po celém rozlehlém areálu nás provázel chovatel pan Jiří Kořínek. Na úvod nás seznámil s posláním této organizace, která zajišťuje tuto činnost v rámci celého Kraje Vysočina. Spolupracují se záchrannými stanicemi. Dále nás seznámil s organizacemi, které tuto činnost finančně podporují. Na začátku prohlídky nám popsal podrobně všechny sovy, které hnízdí na stromech. Největší z nich byla sova pálená a nechala se od nás hladit. Také jsme viděli sovy, které hnízdí na zemi, což je pro ně velmi nebezpečné. Sovy se dožívají až patnácti let. Výr obecný, ohromný, se na nás díval z velkého, vykotlaného pařezu. Bylo mu tam dobře.

Další prohlídka se týkala orlů. Pro tyto ptáky se staví nový pavilon, který je téměř hotov. Klece pro ně byly trochu menší než pro sovy. V novém pavilonu se jim bude dařit dobře. Největší z nich, co má stanice, je orel mořský. Orel skalní je ve stanici

devět let. Je zvyklý na lidi a hlavně na svého ošetřovatele pana Kořínka. Orel královský je nádherný, má postižené křídlo. Jeho zobák září jak ze zlata. Ten byl z naší přítomnosti vystrašen. V páru se orli dožívají až padesáti let.

Mohli jsme si pohladit malého, měsíčního lišáčka, který je ve stanici nový. Zpočátku byl k nám nedůvěřivý. Ale po chvíli se mu hlazení a šimrání v kožíšku zalíbilo. Rozhodně se mu zpět do pelíšku nechtělo, pořád se snažil chovateli utéci. Zdrželi jsme se u klece s velkým krkavcem. Černé peří přecházelo do tmavěmodrého zlata. Měl zlomené křídlo. Nemohl létat. Kladl pařát k pařátu, kdyby měl ruce, řekla bych, že ručkoval. Tak se posouval po celé délce klece, kde jsme stáli. Měl ohromně bystré oči, každého jednotlivě sledoval a cosi nám sděloval svým krákáním. Byl asi zvyklý, že mu návštěvníci podají něco do zobáku. Toho se od nás ale nedomáhal. Dodržovali jsme pokyny, že se zvířata nesmí krmit. Nakonec mu chovatel dal pár kousků do zobáku a on se uklidnil. Krkavcovití jsou největší čeledí řádu pěvců. Patří mezi všežravce. Hnízdí ve velkých koloniích na stromech, skalách a podobně. Ptáci z této skupiny patří mezi nejinteligentnější obratlovce vůbec. Jsou to velmi dobří letci. Dožívají se až 22 let. V Česku se vyskytují známé druhy: vrána obecná /černá i šedá/, havran polní, krkavec velký, kavka obecná (ta se naučí i mluvit), sojka obecná, straka obecná, ořešník kroupnatý. Všechny druhy jsou velmi přizpůsobivé. Naši havrani během října odlétají do Středo-

zemí. Počet hnízdicích párů v ČR je 2600 - 3600. Na zimu je vymění ruští a ukrajinští bratři. Ale nesetkají se. Zajímavé, že? To jsme již odcházeli k akváriu vydry říční. Představily se nám dvě. Byly velice hravé, pod vodou nám předváděly své akrobatické umění. Se zálibou plávaly za prstem naší ruky, když jsme s prstem na skle hýbali sem tam. Byla na ně milá podívaná. Náš další postup byl k nedalekému rybníku, ve kterém plávaly ryby. Obývá ho poraněný čáp bílý a dvě krásné, černé, vznešené labutě.

Při této zastávce jsme byli svědky velkých příprav na slavnostní zahájení sezóny a to hned druhý den po nás v sobotu 25.4.2015. Tím naše návštěva v Pavlově skončila. Poděkovali jsme našemu průvodci panu Jiřímu Kořínkovi za jeho čas, který nám věnoval a popřáli další úspěchy v jejich záslužné práci. Na zpáteční cestě ještě v areálu jsme viděli dva velké rysy ve velkých klecích a to za plotem. Škoda, že jsme si nemohli přečíst, odkud pocházejí. Tak někdy příště.

Na zpáteční cestě byla zastávka ve Vilémovicích v restauraci U čerta. Tam si každý účastník zájezdu objednal občerstvení podle své chuti. V pořádku, plny nových zážitků jsme se vraceli domů.

P.S. Do ouška: ve Vilémovicích v restauraci se nemusíte čerta bát. Prý je uvázan na řetězu.

Pověst o kruté Turkyni

Když na Podkarpatské Rusi vládli Turci, žila na Nevickém zámku krásná Turkyně. Ale jak byla krásná, tak velice byla krutá a zlá.

Zámek stál na vysoké, strmé skále. Pod ním tekla říčka a souběžně s ní vedla cesta do okolních vesnic. Turkyně ráda sedávala ve zlatém křesle na okraji skály a kochala se pohledem na malebnou okolní krajinu. Zároveň ale sledovala i cestu pod zámek. Každý, kdo po cestě šel pěšky s vozem, či na koni, se jí musel hluboko poklonit až k zemi. Kdo tak neučinil, nechala mu setnout hlavu. Mnoho lidí tak přišlo o život a

nebylo žádné dovolání. Lidé z okolí se báli chodit po cestě a po čase se báli i vycházet z domů. Nebyli si jisti svým životem.

V nedaleké vsi žil mládenec s ovdovělou matkou. Měli velikou bídu a tak se rozhodl, že se dá najmout do služby na zámku. Zároveň přemýšlel, jak by mohl kraj zbavit kruté vládyně. Byl to hezký a urostlý mladík. Také poslušný a pracovitý. I stalo se, že Turkyně se do něj zamilovala. Zaměstnávala ho tak, aby jí mohl být stále nablízku. Mládenec vycítil, že se blíží chvíle a může všechny zbavit strachu. Naoko předstíral svou náklon-

nost k Turkyni a často ji houpával ve zlaté kolébce. Na zámku byla hluboká studna. Jednoho dne mládenec přistavil kolébku blízko ke studni a opět ji houpal. Najednou chytil kolébku i s Turkyní a hodil ji do studny. Ze zámku rychle utekl a nějakou dobu se schovával v hlubokých lesích. Po čase se vrátil k matce a všichni jej velebili, že je zbavil kruté pohanky.

Dodnes stojí na strmé skále ruiny zámku, který byl místem tolika utrpení. Je to už hodně dávno, když nám babička pověst o hradu a Turkyni vyprávěla. Krásná a dávná vzpomínka na moji rodnou zem.

Irena Trnková

Klidné stáří v Domě s pečovatelskou službou Na Výšině v Havl. Brodě

Náš dům má sedm pater, plně obsazených obyvateli. Jsme zde ženy i muži z různých prostředí, tedy i různých názorů a různého temperamentu. Žijeme zde hezký a klidný život, který si sami utváříme. A proto, že jsme různí, sice někdy dochází i k výměně názorů, někdy to zde i bouří, ale jako každá bouřka, vždy se vyčáslí, nálada se zlepší, názory se urovnají a život jde dál.

Jsou mezi námi i takové, kterým schází práce na zahrádce, a tak se snaží i s bolavými zády a dalšími neduhy, utvářet před domovem hezké prostředí. Seniorky vytvořily záhonky a osázely je květinami. Každá přinesla ze svého bývalého domova nějaké kyticky, které dnes již bohatě kvetou a dělají nám všem radost a zlepšují prostředí u hlavního vstupu. Těmto děvčatům (seniorkám) patří náš veliký dík a obdiv z dobře vykonané práce. Děkujeme.

Ale co nám kazí radost, jsou dnešní páníčci a jejich malí i velcí pejsci. Jsou to sice jejich miláčky, ale pejskům se zrovna líbí naše kyticky a záhonky. Často jsou bez vodítka a tak šup a již z dálky běží rovnou na záhonky s kytickami a keříky, hned zvedají nožičku a zalévají, jak je jim to vlastní. A jakmile začnou vrtět ocáskem, je zle, vypustí i nežádoucí hnojivo. Některým páníčkům je však jedno, co jeho mazlíček vyvádí, že hrabe v záhoncích, o které se tak usilovně a s láskou starají obyvatelky domu. Nevědí, že mají dodržovat povinnost po svém pejskovi výkaly uklidit a zřejmě jim ani nedojde, že chování jejich pejsků obyvatele domova rozzlobí a tak někdy dostane vyhubováno i ten bezbranný pejsek. Pejsek je nejlepší přítel člověka, ale nemohl by být také páníček nejlepším páníčkem pejska a venčit ho tam, kde to druhým neškodí?

Jsou to jen malé problémy obyvatelů našeho domu, ale právě takovéto malé problémy vedou nás seniory rozzlobit.

Jinak v našem domově je i kulturní život. V kulturní místnosti jsou různé kroužky, možnost sledování televize a možnost četby knih.

K významným událostem patří narozeniny domu a maškarní ples, kdy si i zatancujeme při živé hudbě s Perknovankou.

Ke spokojenosti nás všech přispívá vedoucí paní Šilová, vedoucí kuchyně paní Kučerová a všechny pečovatelky, které nám splní každé vyřčené přání. Kuchařky velmi chutně a dobře vaří, co bychom chtěli víc.

Všem patří veliký dík, velké uznání za to, že se snaží připravit seniorům klidné stáří, aby se jim v našem domě pěkně a bez problémů žilo.

Ludmila Prchalová, Dům s pečovatelskou službou Havl. Brod

Senior Point

Potřebujete pomoc v sociální oblasti? Nevíte si rady v každodenních situacích, Nebo si chcete jen popovídat? Senior Point je místo, kde vám pomáháme, kam se můžete s důvěrou obrátit.

- * naleznete zde komplexní informace z oblastí života, které Vás zajímají
- * poskytujeme informace o sociálních službách, úřadech, institucích, veřejných službách
- * získáte kontakty na seniorské organizace a informace o dalších systémech pomoci a podpory
- * vyškolená obsluha vám poradí nebo pomůže najít správné informace
- * máte k dispozici počítač s přístupem na internet
- * **nově nabízíme trénování paměti - Brain Jogging**
- * můžete si zde vyřídit slevovou kartu Senior Pas
- * máte možnost přečíst si časopisy věnované seniorům
- * je pro vás připraveno drobné občerstvení v podobě kávy nebo čaje
- * máte možnost si popovídat v přátelském prostředí

Prázdninová otevírací doba:

Otevřeno máme každý všední den od 8.00 do 12.00!

Najdete nás v Havlíčkově Brodě v AZ CENTRU (bývalá ZŠ Rubešova) – o prázdninách, kdy dojde k rekonstrukci schodiště, prosíme zájemce o služby Senior Pointu, aby využívali hlavního vchodu budovy (od kostela) nebo postranního vchodu s nájedem pro vozíčkáře - děkujeme za pochopení.

Pravidelné akce:

Zdravotní monitoring - každý čtvrtek od 8.00 do 10.00.

Zdravotní cvičení - ve čtvrtek od 9.00 do 10.00 v termínech 16., 23. a 30. 7. a 13., 20. a 27. 8. 2015.

Po prázdninách nás čeká:

Charitativní projekt Běh naděje (4. 9.)

Přednáška Znakování jako forma rehabilitace – Mgr. Kamila Mrtková (sociální pracovnice Nemocnice Havlíčkův Brod)

Zážitková akce Na vlastní kůži (16.9.2015) – pro studenty SŠ a žáky ZŠ

Zážitková akce Na vlastní kůži (23.9.2015) – pro seniorskou veřejnost – divadelní představení Divadlo VeTři od 14.00 hodin

SENIORSKÁ MINIOLIMPIÁDA 1.10. – Pětičlenné týmy se utkají mezi sebou ve sportovních disciplínách. Zájemci se už teď mohou hlásit na telefonním čísle 724 551 604, kde je možné získat i bližší informace).

Kontakt:

Ilona Loužecká,
koordinátor Senior Pointu
724 551 604
ilona.louzecka@seznam.cz,
www.oscck.cz/seniorpoint
www.sosshb.cz

Ilona Loužecká

Přijďte si prohlédnout fotografie dobrovolníků

Po Kraji Vysočina v průběhu celého roku putuje výstava fotografií z dobrovolnické činnosti, kterou zorganizovali zástupci jednotlivých dobrovolnických center působících na Vysočině. Fotografie zachycují dobrovolníky při realizaci jejich dobrovolných aktivit, ať už se jedná o jednorázové či motivační akce nebo o jejich pravidelné působení v konkrétních přijímajících organizacích. A kde tedy výstavu aktuálně najít? Nyní se nachází v Havlíčkově Brodě a

již má za sebou prezentaci v Jihlavě a Mysbořicích. Do konce června a ještě v průběhu července si ji můžete přijít prohlédnout do Sociálních služeb města Havlíčkova Brodu, konkrétně do Domova pro seniory v Reynkově ulici. Skupiny fotografií jsou i s popisky umístěny na jednotlivých patrech domova, kde zpřijemňují pobyt uživatelům, personálu, ale i samotným dobrovolníkům, kteří za seniory dochází.

Pokud Vás dobrovolnictví osloví

a chtěli byste se stát jedním z nás, neváhejte kontaktovat koordinátorku dobrovolníků FOKUS Vysočina na e-mailové adrese dobrovolnicke.centrum@fokusvysocina.cz nebo telefonním čísle 774 151 943. Přejeme příjemné prohlížení!

Dobrovolnické centrum v regionu Havlíčkův Brod a Chotěboř, FOKUS Vysočina
Iveta Krčálová, DiS.
koordinátorka dobrovolníků

Novinky z Domovinky

Od posledních zpráv v Jablíčku je toho hodně, co jsme v naší Domovince zažili. Za nejdůležitější je příchod nových klientů, na uvolněná místa. Noví klienti jsou nejen vysokého věku, ale také velmi špatného zdravotního stavu. Špatně slyší, mají špatný zrak i chůzi. Musí se vodit a i jinak vyžadují zvýšenou péči. Tak jako dosavadní stav současných klientů. Z toho důvodu se rozhodly paní pečovatelky na novém uspořádání rozvrhu naší každodenní činnosti tak, aby to co nejvíce vyhovovalo našim zdravotním podmínkám. Zkušební doba ukáže, co je třeba zachovat a co upravit. Za této situace by si naši klienti přáli, aby tým paní pečovatelek byl posílen o jednu pracovní sílu. Jak jinak zvládat tyto náročné úkoly pro postižené klienty.

V našem pestrém programu je kladen důraz na trénování paměti. Paní pečovatelky nám střídají mnoho forem, na toto téma i doplňovačky s tajenkou s použitím tabule. Dbají na to, aby se zapojilo do odpovědí co nejvíce klientů. V ručních pracích dále pleteme a háčkujeme čtverce pro děti z Jižní Afriky. S touto akcí již budeme končit. Odevzdáme jich velkou hro-

madu. Snad budeme od Českého červeného kříže pochwáleni. Částečně jsme se podíleli na květinové výzdobě našeho atria. Je to krásný pohled na rozkvetlé druhy květin a milé posezení při grilování buřtíků. Na jedno grilování jsme pozvali naši spřátelenou organizaci Astru seniorů z Humpolce. Bylo veselo. Užili jsme si to společně i se zpěvem našich národních písní. Srdečně jsme se rozloučili a budeme také pozváni na jejich některou akci.

Krásná jarní příroda a pěkný slunný čas nás vylákal na vycházku do okolí. A to několikrát. Kdo může trochu chodit opírá se o hole, kdo chodit nemůže, vezou je paní pečovatelky na invalidním vozíku, někteří zůstanou třeba v atriu. K pohybu máme také hodiny tělocviku, nebo si protáhneme údy přímo v naší společenské místnosti či v atriu.

24.4. se konal výlet do Pavlova. Zde se starají o postižená zvířátka. Od nás se výletu zúčastnilo několik členů. A byl i. máj. O tom se vedla u nás diskuze. Na svátek matek nám přišly pogratulovat děti druhé třídy z naší partnerské školy. Předvedly nám svůj program, odměnili jsme je potleskem a dostaly od

nás námi upečené perníčky a muffiny. Děti nám předaly také dárky a to vyrobené papírové tulipány a sluníčka. A přišly opět 13. 5. kdy se konala veřejná sbírka Český den proti rakovině. Prodávaly nám symbolický kvítek měsíčku lékařského. Byly úspěšné, někdo si koupil i více kvítků. Čekáme děti ještě na rozloučenou se školním rokem. Diskuze se také rozpoutala k 70. výročí národního povstání 5.- 9. 5. 1945 a k ukončení druhé světové války. Klienti si zavzpomínali na své zážitky z té doby. Koncem května byla u nás na týdenní praxi studentka Tereza Dočkalová z Um

ělecké akademie, VUŠ odbor sociální činnosti 3.ročník ze Světlé nad Sázavou. Práce u nás ji bavila, byla šikovná. Sama přiznala, že se jí u nás velmi líbilo, že by pečovatelku v budoucnu ráda dělala.

Velkou novinkou u nás je přidělení dvou cyklistických kol s možností elektrického pohonu pro naše terénní pečovatelky. Určitě jim to ulehčí práci. Jednak pro rychlejší dosah od klienta k dalšímu, vzdálenějšímu klientu. Za druhé nemusí v ruce nosit kila nákupu. Přejeme jim šťastnou cestu.

Vrátíme se do Domovinky. Po obědě si trochu odpočineme, každý po svém. Pak se servíruje káva, u které je rozvoj komunikace. Místo v pátek, pečeme nyní moučník ke kávě již ve čtvrtek. Časově nám to lépe vyhovuje. Po kávě se pomalu chystáme k návratu domů. A těšíme se na další den, kdy budeme opět pod laskavou péčí našich paní pečovatelek.

Zajímavé dělení

Před mnoha a mnoha lety zemřel jeden Egyptan a zanechal svým třem synům 17 velbloudů. Podle závěti měl nejstarší syn zdědit jejich polovinu, druhý třetinu a třetí devítinu. Synové si marně lámali hlavu, jak velbloudy rozdělit, aniž by museli jednoho z nich rozporcovat. Číslo 17 není dělitelné ani 2 ani 3 ani 9. Obrátili se nakonec na soudce, aby jim poradil.

Soudce je vyslechl, zamyslel se a hádejte, jaký způsob dělení vymyslel.

Půjčil jim jednoho svého velblouda, takže velbloudů bylo celkem 18. To je číslo dělitelné dvěma, třemi i devíti. Nejstarší syn dostal polovinu, tj. 9 velbloudů, druhý třetinu, tedy 6 vel-

bloudů a třetí devítinu, tj. 2 velbloudy. To je dohromady 17(!) velbloudů. Zbylého osmnáctého si vzal soudce zpět.

Samozřejmě milovníci exaktní matematiky mohou namítnout, že podíly nejsou zcela přesné, 9 není přesná polovina ze 17, 6 není přesná třetina atd. Ale v každém případě je dělení aspoň relativně spravedlivé a hlavně, žádný velbloud nemusel být zabit a rozporcován.

Anglický originál Divide the camels z knížky The everyday English almanac for boys and girls volně přeložil a mírně okomentoval Jaroslav Vaněk

Cvičení

Zní to jako pohádka, ale o to je krásnější skutečnost. Dva angličtí lordi se v parku dali do hovorů. Ten plynul v jiném duchu, než nadávat na politiky „zprofanované“, jak je zvykem u nás. Jeden zavzpomínal na někdejší pobyt v Tibetu, kde slyšel o lámech, kteří žijí v klášteře a vše, co potřebují k životu, si sami pěstují na zahradě. K dobré kondici si vytvořili 5 cviků. Dru-

hého lorda to neoslovilo a tak tam odcestoval sám. Po strastiplných hledání zmíněný klášter našel a vše, co viděl, mu zaimponovalo natolik, že si cviky sepsal a po roce pobytu se vracel domů. Po cestě už učil cviky, které nazval pět tibeťanů. Pro velký zájem se mu cesta o 2 roky prodloužila. Pln radosti okamžitě navštívil někdejšího známého. Ani ten, ani jeho

sluha ho však nepoznali. Natolik ho k lepšímu změnilo zmíněné cvičení, které 2x denně praktikoval.

Mě to oslovilo natolik, že už to praktikuji 5 let a úplně to změnilo můj svět. Pokud to někoho oslovilo, mohu Vám s tím pomoci.

František Štický

Co dokáže obyčejná čárka

Asi si vzpomínáte, že jste se kdysi ve škole učili o tzv. interpunkčních znaménkách: tečce, čárce, otazníku, vykřičníku, dvojtečce a dalších. Možná jste to tehdy považovali a možná dosud považujete za něco okrajového a nedůležitého. Ale uveďme si příklady, kdy např. čárka může zpropadeně ovlivnit a pozměnit smysl textu.

Máme např. větu: Petr prohlásil: Karel je lenoch. Upravíme-li ji čárkami: Petr, prohlásil Karel, je lenoch, nebude věta zcela jiného (opačného) smyslu.

V jednom podniku pověsili na jedné dveřích cedulku: Máme důležité jednání, zbytečně nerušit. Kdyby nějaký

šprýmař posunul čárku o jedno slovo doprava (Máme důležité jednání zbytečně, nerušit.) změnil by se i zde smysl textu a důležitost jednání by byla znevážena.

Ale čárka může někdy rozhodnout i o lidských životech.

Kdyby např. nějaký krutovládce na dotaz svých podřízených, zda zajatce mají popravít nebo propustit, odepsal: Poprava, ne propuštění, bylo by s nimi zle nedobře. Kdyby však odpověď zněla: Poprava ne, propuštění, mohli by se radovat. Takže, nepodceňujme ani obyčejnou čárku.

Jaroslav Vaněk

FESTIVAL DECHOVÝCH HUDEB

STOCK 2015

DOBROHOSTOV

LETNÍ PARKET - NEDELE
16. 8. 2015, 14-20 hod.

PARKET JE ČÁSTEČNĚ ZASTŘEŠEN

BUDVARKA

VYSOČANKA • REBELKA
• VYSOČINKA •

JEDNOTNÉ VSTUPNÉ 150 Kč. PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 Městské informační centrum HAVLÍČKŮV BROD, Vinotéka SONC JIHLAVA, Městské informační centrum HUMPOLEC

AUTOBUSOVÝ SVOZ ZDARMA (odjezd po skončení akce)

13.00 Havlíčkův Brod (Česká spořitelna) - 13.30 Havlíčkův Brod (Humpolecká OMV) - 13.20 Smolovy - 13.30 Lupa - 13.40 Dobrohostov.

Informace na tel. 602 567 728, e-mail: kletecka@thb.cz, www.stockfest.cz

Rebel
havlíčkovské
pivo

MIROSLAV KRUPA
TRUHLÁŘSTVÍ
dobrohostov 27. tel. 382 447 344

Miksa
festival dle přání
Ohc Lupa,
SINKA reklama,
Vratislav
a Karel Mělnický

**PÁTEK
14. 8. 2015
od 21 hod.**

argema

+ NEW TITAN

JEDINEČNÝ TŘÍHODINOVÝ KONCERT

20. MALÝ LETNÍ FESTIVAL

15. 8.

• BURRAC • THUNDER • FORTUNA • E.M.I.L. • ERIC •
• MZTY • OSOBNÍ GŘECH • HAVLÍČKA • SONC •

začátek v 17:00

* HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR * HUMOR *

Jazykové hříčky

Může se tele také tetelit?
Lajdák sklídí někdy propadák.
Babička Lenky byla pradenou.
V rákosí se skrýval kos.
Zounar kdysi hrával na pozoun.
Prozaik se při psaní zajíkl.
Cucá Inka taky pralinky?
Štěpánka byla druhá ve vrhu oštěpem.
Bratranec Jakub nezná básníka Kuběnu.
Myslím, že Standa už není ve stanu.
Proč je ten náš život plný všivot?
Sestry si ještě nevzaly tretry.
Houslista měl trému, a tak nezvládl tremolo.
Libora poslali rodiče na tábor.
Tchyně bydlí v Bechyni.
Proč ta Vika si u nás tak špatně zvyká?
Za třesuté zimy byl v tramvaji nátřesk.
Vojtěch včera pokosil vojtěšku.
Brusič ještě neochutnal brusinky.
Proč strýc Evžen měl úspěchy u žen?
Dědovi se u lípy líp dýchalo.
Ten náraz nepřišel však náraz.
V Prostějově nežijí jen prostáčci.
Po chvilce dorazil až do Chvalkova.
Lituji slůně, že zase stůně.
Mám rád hokej, je v něm však všechno okej?
Líbě se líbilo v kolibě.
Tolik lapsů – potom totální kolaps.
Nazim těžko snášel zimu.
Anda ráda randí.

Bára nenašla rebarboru.
V Jasoni se asi nezpívalo o Jasině.
Ministr prý v dětství ministroval.
Byl prostořeký, ale Řeky měl rád.
Proč v Dánsku nezvyšují daně?
Jdou na štěňata štěnice?
Jak vám ten Rost'a vyrostl!
Teklo, tobě to dnes „seklo“.
O prázdninách byl v Benátkách. Nad Jizerou.
I baštýř se rád nabaští.
Polír málokdy zavítá na pole.
Vsadil se, jestli Rumuni pijí rum.
Chilany rozhořčil výrok rozhodčího.
Dalibor obdivoval malíře Dalího.
Malíř Chagall asi nenamaloval šakala.
Také mocní bývají občas nemocní.
Déšť inspiroval skladatele Poděště.
V kolibě se Líbě nelíbilo.
Při honu se dostal až k náhonu.
Kamile to připadalo nemilé.
Spadl z kola a natloukl si koleno.
A nakonec blondýna dojela až do Londýna.
Dostali se do hádky. Neznala konec pohádky.
Hráči z Amfory mají smysl pro fóry.
V Kobylisích po létech zahlédli kobylinec.
Diskaři o svých výkonech nediskutovali.
Zásilku zaslali do Slaného.
Místo parafráze opakoval obnošené fráze.
Náčelník neuměl hrát na cello.
V Loučení se s ní nakonec rozloučil.

Pavel Zedník

Z českého humoru

Paní Nováková našla někde na půdě plynovou masku z 2. světové války. Rozhodla se, že postraší svého manžela, až přijde z práce. Když slyšela jeho kroky na schodech, nasadila si rychle plynovou masku. Manžel vešel do pokoje, pozdravil se s manželkou, ale jinak neříkal nic. Paní Nováková se ozvala: „Ty, Pepo, poznáš, co je na mně jinýho?“ Manžel se na ni chvíli pozorně dívá a pak řekne: „Ty sis nechala vyholit obočí, že?“

Jaroslav Vaněk

Z anglického humoru

Pan Gray jezdil do práce každý den vlakem a ze stanice, kde vystupoval, šel ještě kus pěšky do své kanceláře. Bylo to asi 1 km a pan Gray mohl jet autobusem, ale raději se prošel i za špatného počasí. Jeho cesta vedla kolem stánku jednoho invalidního prodejce sirek. Jedna krabička stála 20 pencí. Pan Gray se s prodejcem vždy pozdravil, dal mu 20 pencí, ale krabičku sirek si nikdy nevzal, protože nekouřil.

Jednoho dne dal pan Gray invalidovi zase svých 20 pencí (aniž by si vzal krabičku) a pokračoval v cestě. Ale prodejce za ním volal: „Promiňte, pane, ale sirky ode dneška zdražily a stojí 25 pencí!“

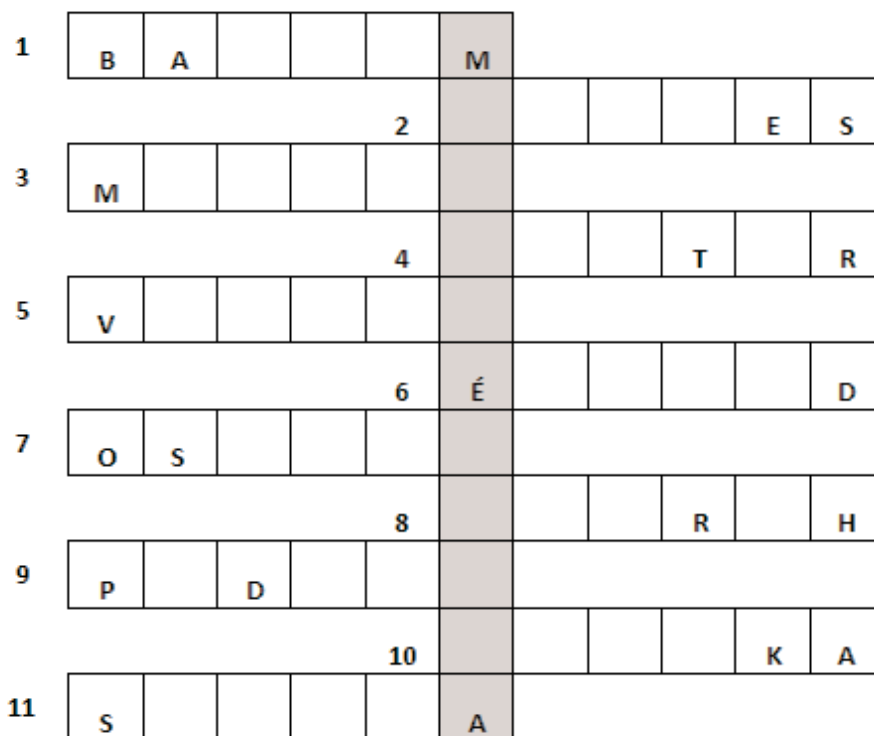
Z anglického originálu volně převyprávěl Jaroslav Vaněk

Křížovka

Vyplněnou křížovku se správnou tajenkou odevzdejte na recepci DS Reynkova do 30. srpna, tři vylosovaní získají hodnotné ceny.

MARK TWAIN:

Čím víc poznávám lidí, tím raději*tajenka*.....

1. ALKALICKÝ PRVEK
2. ZPŮSOB ROZDÁVÁNÍ KARET
3. ŽENSKÉ JMÉNO (5.11.)
4. ČÁST MOTORU
5. MUŽSKÉ JMÉNO (28.9.)
6. FRANCOUZSKÝ BÁSNÍK PAUL

7. SKALNATÝ VÝBĚŽEK
8. JEDNODUCHÝ SENÍK
9. PODPLÁCENÍ
10. ALPINUM
11. KANCELÁŘSKÁ SPONKA

POMŮCKA:

ÁBELES, ÉLUARD, OBOROH,
OSTROH, PODKUP

• **Redakce:** Věra Niklová, Irena Trnková, Jaroslav Vaněk, Pavel Zedník a další přispěvatelé
 • **Redakční rada:** Ondřej Rázl, Magdaléna Kufrová, Petra Plodíková, Zdena Lehmannová
 • **Kontakt:** plodikova@ssmhb.cz, 569 433 757.
 • **Náklad:** 400 ks
 • *Za případné chyby v textu se omlouváme.*
 • *Uzávěrka příštího čísla 15. září 2015.*

SPONZOREM
ČASOPISU JABLÍČKO
JE SPOLEČNOST UNI-
DERMA s.r.o., KTERÁ
NABÍZÍ KOSMETIKU
PRO KOMPLEXNÍ PĚČI
O NAMÁHANOU
POKOŽKU. Více na
www.uniderma.cz

UNIDERMA®
PROFESSIONAL HYDRA SYSTEM